

Совалката на френския президент Франсоа Оланд определено е успешна, особено на фона на „тежкия международен инцидент“, който Турция предизвика със свалянето на руския Су-24. Само за няколко дни Оланд успя да убеди Обама, Камерън, Меркел и Путин в общата цел и конкретната мишена – Ислямска държава. Това странно и много извратено създание не само опъна геополитическите нерви на всички с пролятата кръв - руската над Синай и френската в Париж. Ислямска държава вкара в капана на извратеното си мислене и тези, които се опитваха да печелят от нея. Само че изглежда минава времето, в което всяка капка кръв е равна на всеки барел с петрол.

След срещата в Москва по всичко личи, че Оланд успя в нещо, което изглеждаше като добро пожелание - да върне някакво равновесие в интересите на Запада и Русия. Иначе няма как да се разбира готовността на Путин да работи с или поне да не бомбардира т.нар. "умерена опозиция". Това е големият компромис, който Оланд постигна, независимо, че Москва ще продължава колкото може да пази Бащар Асад като „естествения съюзник“ в сухопътните операции, в които нито Запада, нито Русия искат да се набутат.

Във всеки случай Русия спечели още време за Асад. Колко не е ясно. Но както казват - очевидното понякога е вярно. Съдбата на Асад е свързана пряко и зависи от съдбата на Ислямска държава. Изчезне ли „общото зло“ Ислямска държава от блатото, в което живееше от финансовия егоизъм и икономическите интереси на много регионални сили, ще изтече и времето на Башар Асад. Такава е била винаги съдбата на всички диктатори. Те в един момент винаги разбират, че светът може и без тях. Справка – Слободан Милошевич, Садам Хюсеин, Муамар Кадафи... Краят на един диктатор винаги е бил бягство от действителността на войната и завръщане към действителността на дипломатията.

Най-вероятно сирийският компромис да бъде намерен по изтъркания дипломатически паркет на добрата стара ООН. „Организацията е създадена не да ни заведе на небето, а да ни измъкне от ада“. Така някога се е изразил някогашния Генерален секретар на ООН Даг Хамершелд. И измъкването от тресавището на кървавия сирийски конфликт ще трае дълго. Толкова дълго, колкото е необходимо една бъдеща дипломатическа битка за Дамаск да успокои врящите в момента настроения, интереси, военностратегически баланси, неуредените стари сметки. Не е много трудно да се прогнозира, че пътят за мирното регулиране ще мине точно през Обединените нации, която винаги е успявала да събере „геополитическия разум“. После следва може би нов вариант на Дейтънски споразумения, които някога приключиха кървавата война в Босна, а след това отвориха пътя за виновните към Международния наказателен съд в Хага. Макар че правосъдието не приключи с нито един от диктаторите. Те винаги успяваха да изиграят последния си трик – да умрат преди да бъдат осъдени.

За обикновените сирийци, които в небето си виждат повече самолети отколкото облаци, наченките на коалиция между Запада и Русия, със сигурност е светлина в тунела. Тази коалиция със сигурност ще е трудна, но единствената разумна и важна за сирийците. Те изгубиха четвърт милион живота, имат един милион ранени, половината им население е пръснато в бягство към Европа, а материалната разруха е неопишуема. Те един ден би трябвало да чуят на много езици това, което на български е така: „Сбогом Ислямска държава. Добро утро Дамаск“.

Остава да се провери дали тази геополитическа температура ще спадне до нормалните нива на конференцията за климата в Париж. Там ще са всички! Бъдещето предстои да се случи...